

ИЗДИГАЩО ПОСЛАНИЕ НА УТЕХА ЗА ОНЕЗИ, КОИТО СА СЪКРУШЕНИ

Дейвид Уилкерсън
1 Април 1980

Всички вие щастливи, здрави, живеещи на върха на света под сини небеса християни, които сега се наслаждавате на слънчевата светлина на живота – това послание не е за вас.

Това послание е само за онези, които са съкрушени; за онези Божии деца, повалени от отчаяние, самота, скръб, болка, страдания. То е също за онези, които са съкрушени, понеже нямат човешко същество, на което да се облегнат. Въпреки, че те се облягат на Господ, човешката нужда да обичаш и да се нуждаят от теб не е задоволена.

Но най-вече, това послание е за онези, които не могат да се отърсят от чувството си на отчаяние, понеже не разбират през какво преминават. Познавам някои много святи християни, които изживяват толкова тежко и болезнено изпитание, че понякога се питат дали Бог не ги оставя да бъдат наранени повече, отколкото биха могли да понесат. Болката в сърцето им почти ги смазва и те се чудят защо молитвите им за освобождение не получават бърз отговор.

Познавах велики Божии мъже и жени на вяра, които преминаваха през толкова мрачно и дълбоко изпитание, че самия живот изглежда не си струваше да се живее. Божии служител – мой приятел, който преминаваше през най-трудното изпитание в живота си, ми каза: „Дейвид, напоследък съм толкова отчаян, толкова изтощен, толкова ми е писнало и съм толкова обезкуражен, че започнах да разбирам защо някои невярващи искат да се самоубият. Мисълта за самоубийство никога не ми е минавала през ума, но понякога не бих могъл да продължавам без Спасителя си. По-скоро ще умра, отколкото да продължавам да живея така! Сега разбирам защо толкова много хора прибягват към наркотиците и алкохола – трябва да се дрогират, за да продължат. Знам, че Бог ще ме изведе от това, но точно в сега, мразя мига, в който трябва да стана от леглото. Все пак вярвам в Бог.”

Почти чувам как някои казва: „ако този Божии служител, твоя приятел, стоеше на Божиите обещания и живот чрез вяра, той винаги би бил щастлив и проспериращ. Би славил Бог, би се усмихвал и радвал. Той трябва доста да се съмнявал. Умът му ще да е доста негативен.

Знам, че Новият завет ни дава по-добри обещания от Стария. Знам, че Христос никога не ще позволи да бъдем изпитани повече, отколкото можем да понесем. Знам, че Бог иска всичките Му деца да влязат в почивката на вяра и да не се тревожат и страхуват. Знам, че има пълна победа, радост и мир за всички, които си почиват в Словото Му.

Факт е, че Бог все още позволява трудни времена, в които на душата ѝ е позволено да премине през огнени изпитания, което според Божието Слово е за да ни изпита. Бог всъщност позволява жестоки трудности в живота ни, за да докажем любовта си към Него. „Възлюбени, не се чудете на огнената изпитня, която дохожда върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно” (1 Петрово 4:12)

Всички пророци предсказват, че Божиите светици ще бъдат изпитани чрез огън, точно както златото е пречиствано чрез огън. Еремия каза: „Господ на Силите ... ще ги претопи, та ще ги опита” (Еремия 9:7). Данаил предрече, че в последните времена, светиците ще бъдат жестоко изпитани, за да бъдат очистени и подготвени (Данаил 11:35), Захария пророкува идването на изпитателен огън „Пречиствайки ги както се чисти среброто, И изпитвайки ги както се изпитва златото.” (Захария 13:9)

Новият завет съветва огнените изпитни да бъдат приемани като нормални за всички хора. Дори великият апостол Павел говори, че е бил изпаднал, объркан и отчаян” (2 Коринтяни 4:8). И въпреки, че той победи във всичките изпитни, той също познаваше отчаянието.

Има време, в което можеш да знаеш в сърцето си, че служиш на Бог с цялото си естество – сигурен си в любовта си към Словото Му. Вярваш всичките обещания, знаеш, че Той е верен и го изповядваш; и знаеш, че си готов да направиш всичко, което Бог иска от теб. Не виждаш нищо, което да стои между теб и Небесния ти Баща. Знаеш, че си се молил с вяра и въпреки това – все още си повален. Тъмнината не се вдига. Бременото все още те натиска. Няма знак, че молитвата ти ще получи отговор. Все още плачеш: „Докога, о, Господи? Още колко трябва да продължи тази изпитня? Кога въобще ще изляза от този пожар?”

Патриарсите и пророците също бяха съкрушени понякога

Има ли някакви примери в Библията за страдания и нещастия сред вярващи хора, които бихме свързали с нашите изпитания? Да! Всъщност, Яков ни окуражава, да „вземем пророците за пример на страдания и нещастия”. След което той говори за страданията на Йов.

„Ето, облажаваме ония, които са останали твърди. Чули сте за търпението на Йов, и видели сте сетнината въздадена нему от Господа, че Господ е много жалостив и милостив.” (Яков 5:11)

Ето ви един праведен мъж на Бог, толкова съсипан, че копнееше да умре. Беше толкова смазан от мъка и скръб, че загуби желанието си за живот. Синовете му бяха отнети внезапно. Загуби богатството си, влиянието си и доброто си име. Приятелите му го изоставиха и седнаха да го съдят и обвиняват. Тези, на които беше помагал се обърнаха срещу него. Тези, които обичаше вече не му бяха от полза. Вместо да му помогнат, тези около него го обвиняваха за това, че се бил докарал дотам. Дори собствената му плът и кръв не разбираше през какво преминава. На никого не му пукаше за него.

Поглеждайки в бъдещето, всичко което Йов можеше да види беше болка, сълзи, самота и празнота. Нямаше нито един сребърен кант във всички тези образи, които се бяха надвесили над него. Освен всичките борби със самотата в мъките си, физически заболявания го налегнаха. Тялото също му стана враг. Духовно, физически и финансово – Йов беше съкрушен по всякакъв начин.

Самотата, която изпитваше Йов трябва да е била ужасна. И отчаянието продължи толкова дълго, без да се зададе облекчение, че Йов започна да се озлобява. Той презря деня на раждането си, като че искаше да каже: „Господи, ти ме доведе на този свят – заради това? Бях ли роден, за да живея в смут, болка и проблеми?” той запита защо на Бог му отнемаше толкова дълго, за да му отговори.

Но най-голямото отчаяние на Йов дойде от дилема, която не можеше да разгадае по никакъв начин.

„Защо се дава видело на човека, чиито път е скрит, И когото Бог е преградил?” (Йов 3:23)

Това е трудната дилема: Защо Бог ми се изявява толкова ясно, а в същото време ме обгражда с проблеми. Бог продължава да ми открива Словото Си; Той е толкова реален в молитвите ми; виждам светлината на славата и верността Му, въпреки това пътя пред мен е все още неясен. Защо цялата светлина освети душата ми, а аз все още съм объркан, скрит, заобиколен от проблеми? Йов всъщност казваше: „Господи, всичко ме обградило, не виждам изход – защо продължаваш да ми изпращаш тези обещания за освобождение?” С други думи: „Получих посланието, виждам истината, разбирам какво ми казваш, но къде е решението?”

Проблеми и изпитания често идват след велики благословения

Често става така, че най-големите изпитания за вярващия идват точно след най-големите откровения и духовен растеж. Като Божие дете можете да бъдете тласнати в дълго, мъчително изпитание веднага след като сте направили голям скок в духовния си растеж. Изглежда Бог те е подготвял за това да преминеш през време на жестоки изпитания. Така че да понесеш наказанието Му. Трудните дни, които следват, те карат да разчиташ само на Бог. Знаеш, че си в пещта, знаеш, че само свръхестествената му сила може да те изведе от там и искаш да научиш всичките уроци, които Бог иска ще ти даде. Точно когато си готов да се предадеш в отчаянието си, Утешителят идва и ти дава кратък период почивка за изтощената ти душа. Ти си освежен и окуражен. Започваш да гледаш напред и си мислиш: „Излизам от това! Освобождението е близо! Само още няколко дни или седмици и всичко ще бъде наред.”

Но дните си отминават и вместо бремето ти да се отмахне, става по-тежко. Точно когато си помислиш, че битката е приключила – тя се влошава! Плановите ти се провалят. Нещата, за които се надяваше да се случат – не се случват. Обещанията не се изпълняват. Копнежа ти за победа не се материализира.

Могъщият пророк беше съкрушен

Пророкът Еремия премина през такова изпитание. Той се надяваше на освобождение, но вместо това беше хвърлен по-дълбоко в ямата на отчаянието. Той извика: „Обгради ме, та да не мога да изляза; отегчи веригите ми... Огради с дялани камъни пътищата ми; изкриви пътеките ми...” (Плачът на Еремия 3:7-9)

Колко ясно описа този пророк чувството на Божие дете, което вижда себе си хвърлено в самите дълбини - чувство на обграденост, бreme, ставащи все по-тежки вериги, каменни стени от всички страни, а пред теб - неясен път, неравен път.

Спомнете си, че този е същия Еремия, когото Исус цитираше толкова често. Как можеше Божии пророк, който гърмеше срещу царе и нации, да падне в толкова дълбока бъркотия и отчаяние? Велики царе и водачи на могъщи армии се подчиняваха на всяка негова дума. Това е същия пророк, който накара царете Йоанан и Езания с целите им армии да чакат 10 дни, докато той търсеше Бог за ръководство.

„И подир десет дни Господното слово дойде към Еремия. И той извика царете и началниците и им каза... Така казва Господ...” (Еремия 42)

Отново и отново Бог говори на този смирен пророк, той изпита велики отравения и мощни помазания от Святия Дух. Той знаеше какво е да излезеш от тайната молитвена стаичка с ясни напътствия от Господ. Но, ето, че е съкрушен, много съкрушен. Самотен, чувстващ се отхвърлен, мислещ, че Бог е спрял да отговаря на плача му – вече позволи на онзи стар корен от недоволство да избуи и в резултат на това той стана неспокоен и затормозен. Загуби духовно хладнокръвие и плака: „Насити ме с горчивини, опи ме с пелин. Отблъснал си душата ми далеч от мира; забравих благоденствието...” (Плачът на Еремия 3:15,17)

Еремия изгуби от поглед Божията ръка в живота си. Вече не можеше да почувства Бог в каквото и да било от онова, което му се случваше. Мислеше си, че вече е сам, че Божието водителство е прокиснало, че може би след всичко това, светлината в него е била всъщност тъмнина.

„...Той ме е водил и завел в тъмнина, а не във виделина....” (Плачът на Еремия 3:2)

Колко тъжно, но колко обичайно за всички Божии хора – Еремия стигна дъното. Не можеше да падне по-ниско. Чуйте жалката му безнадеждност: „Силата и надеждата ми си отидоха... всичко, което остана е мизерия и страдание... нищо не остана освен пепел...” (Плачът на Еремия 3:16-21)

Чудя се колко ли от читателите ми могат да се съпоставят с Еремия, когато беше съкрушен? Ти също ли си в тази точка от изпитанието си, в която ти се иска да извикаш: „Господи, на края на силите си съм! Не мога повече! Толкова ми е зле, че бих могъл да умра! Не мога да падна по-ниско от това, в което съм сега! Не го разбирам! Кога ще премине тази тъмнина?

Чудиш ли се дали някога ще дойде ден, в който отново ще си щастлив и безгрижен? Тревожиш ли се, че изпитанието ти вече трае твърде дълго и няма да бъдеш в състояние да издържиш, ако то продължи? Продължават ли да се разпадат надеждите и мечтите ти, като че си обречен на проблемен и мизерен живот? Благодарни на Бог – има отговор за всяко нещо в Словото. Дадено ни е послание на утеха за всички, които са съкрушени.

Пътят нагоре

Дотук съсредоточихме вниманието си върху проблема. Нека сега да видим пътя към победата над всяко отчаяние. Можем да започнем с пророка, за когото споменахме за пример на страдание, защото той също така дава пример за вяра и надежда.

В най-черният си час Еремия откри славна истина, която внесе нова надежда и сигурност в съзнанието му. Беше нещо, което той вече знаеше за Бог, но не докосна душата му докато не дойде до края на собствените си сили. Той откри че на самото дъно, беше Бог! Колкото по-дълбоко отиваше, толкова повече откриваше Бог. Долу не означава някаква тъмна, скрита, страшна бездна, а означава да навлезеш по-дълбоко в Бог. Бог нямаше да бъде открит „ТАМ ГОРЕ“ в някакви блажено извисени безгрижни небеса, а в сенките на скръбта и отчаянието. Когато Еремия удари дъното, той се блъсна в Бог! Той се удари жестоко във верността на състрадателния Бог. Чуйте неговото откритие:

„Бог е Бог на състраданието... понеже не чезнат щедростите. Те се подновяват всяка заран; голяма е Твоята върност.“ (Плачът на Еремия 3:22-23)

Малко по малко Еремия започна да разбира някои велики истини, които могат да бъдат разбрани само от онези, които са съкрушени.

1. Когато съм в най-ниската точка, когато проблемите се изливат върху сърцето ми като вода, и когато кажа: „Свършен съм!“ – Бог се приближава и прошепва: „Не се страхувай!“ (Плачът на Еремия 3:54-57)
2. Когато Бог изглежда се е „покрил като в облак, през който молитвите ми не минават“ – Той пак ще чуе угнетеността ми и ще отсъди делото ми“ (Плачът на Еремия 3:44,59)
3. Ако Господ позволява скръб и тъга, Той в същото време ще ме повдигне с изобилно състрадание и любов. (Плачът на Еремия 3:32)
4. Бог го боли когато мен ме боли; Той иска проблемите ми да свършат! (Плачът на Еремия 3:33)
5. Бог не е срещу мен, опитвайки се да ме съкруши под стъпалото си, когато съм паднал като затворник в беда (Плачът на Еремия 3:34)
6. Бог не се опитва да саботира моите планове; Той не е причина за объркването ми, не работи срещу мен (Плачът на Еремия 3:35)
7. Дори в отчаянието и болката ми, когато мразех да посрещна новия ден, състраданието Му не ме изостави. Милостите Му ме очакваха – нови всеки ден (Плачът на Еремия 3:22,23)
8. Понеже Бог е винаги верен, Той ще постъпи правилно с мен. Бог няма да ме отреже. Бог ще ме спаси (Плачът на Еремия 3:25,26)

9. Когато съм най-долу, няма къде да избягам освен към Бог – ще повдигна сърцето си и ръцете си и ще Му благодаря за Неговата вяност! (Плачът на Еремия 3:40, 41)
10. Съкрушението е изразходвало силите и надеждите ми. Аз съм празен и унижен – така че сега вече мога изцяло да завися от милостта Му! (Плачът на Еремия 3:18,20,21)

Това, което означава горенаписаното е просто: Премести погледа си от проблемите си и от притесненията си и си припомни, че Бог все още е верен и че Неговото състрадание и нежна любов е на твое разположение.

Смърни неверието си и кажи на душата си: „Чакай малко – Бог все още Бог! Той все още е на трона си, чуващ и отговарящ на молитви. Бог ще се раздвижи за мен нито минутка по-рано или по-късно. Той не се опитва да ме нарани, Той ме обича. Бог прелива от любов към мен, грижи се за мен. Точно сега, макар че съм съкрушен и наранен, Той не е далеч. Той вижда всяко мое действие, събира в бутилка сълзите ми, ще предприеме бързи действия и ще направи онова, което трябва да направи – на време! Бог е по-голям от проблема ми! Бог е твърде свят, за да ме предаде. Обещанията Му не да пропаднали, нито пък биха могли да пропаднат. Така че аз тихо ще чакам моя Господ да ме заведе на сигурно място. Дотогава – Той е с мен в най-черния час. Не съм сам, Той е обещал, че никога няма да ме остави или забрави! В скръбта ми – Той ще ме утеши! Дори в смъртта ми – Той няма да ме остави!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1980 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[An Uplifting Message of Comfort For Those Who Are Down](#)